

ЗВЕЗДА ПОД НАЕМ

Мирна

ЗВЕЗДА ПОД НАЕМ

© Автор: Мина Крайчева

Второ издание: 2021 г.

Всички права са запазени, включително правото за възпроизвеждане, изцяло или частично, по какъвто и да е начин и в каквато и да е форма.

Посвещава се на Ел Ниньо.

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Изминах дълъг път по написването на тази книга, когато започнах да осъзнавам, коя съм. Видях надписа „Звезда под наем“ да блести, позлатен на черна корица, докато стоях на един хълм в гората и слънцето грееше в очите ми, а морето синееше в далечината отдолу. Нямах идея къде ще ме отведе, но го приех като вълшебство, което трябва да последвам.

В началото бяха отделни истории, които се изливаха на един дъх, а после се свързаха в едно цяло.

Единствената глава, написана по истински случай, беше изключително трудна за препрочитане и редактиране от моя страна. Всеки път, когато започнех работа по нея, преживяното наново оживяваше и надигаше вълната от тъга, която иначе стоеше стихнала дълбоко в мен.

Много хора ме питат: „В каква сфера пишеш?“, а аз се колебая, как да отговоря, защото се обръщам към „Звезда под наем“ и виждам моята реалност. Така че прочетете и преценете сами.

„Звезда под наем“ е първата ми самостоятелна книга и се надявам да ви хареса.

Приятно четене!

МИНА

ЗВЕЗДА ПОД НАЕМ

- Защо ми е звезда под наем?
- ЗА ДА БЪДЕШ ТИ.
- Какво е да съм аз?
- НАРИЧАТ ГО „ДА БЪДЕШ СЕБЕ СИ“.
- Какво е да си себе си?
- ДА ИМАШ ЖЕЛАНИЯ.

Договорът

Малката светеща точка влезе в Чакалнята. Залута се по ъглите и стигна до центъра, плъзна се по гладката повърхност на масата и падна долу.

– ЗАПОВЯДАЙ! – проехтя плътен глас, идващ отвсякъде.

Светлинката закръжи над единия от двата стола, поставени в безупречен ред отстрани на масата. Спря и се изля по очертанията на елегантно извитата мебел с бяла гладка повърхност и овални крака, докосващи в долния си край пода.

– ЧЕТИ!

На масата се отвори папка със заглавие: „Договор за звезда под наем“. Светлинката се надвеси и засия над съдържанието. Страницата се отгърна и откри надпис: „I. Желания Чл.1. Дефиниция“.

Сиянието затрептя и равен звук без определеност за глас и интонация попита:

– Трябва ли да дефинирам желанията си, или мога и там?

След кратка пауза плътният глас отговори:

– КАКТО ИСКАШ.

– Значи мога и там?

– ДА, КОЛКОТО ИСКАШ.

– Какви могат да са желанията?

– НЯМА ОГРАНИЧЕНИЯ.

– Тук пише: „Създателят не носи отговорност за несбъждане“.

Но как?...

– ДОГОВОРЪТ ВИНАГИ СЕ ИЗПЪЛНЯВА!

– „...може да бъде прекратен, ако индивидът спре да има желания“?

Отговор не последва. Текстът се пълнеше по всяка нова отгърната страница.

– Значи нося призиванието си там?

– ДА.

– Но какво означава „Създателят не носи отговорност за

отклонение“? Как мога да се отклоня?

– КОГАТО СТАНЕШ ТИ.

– Мога да забравя?

– ПОЧТИ ВСИЧКИ ГО ПРАВЯТ.

Глава „Спомени“ зае пространството върху новата отворена страница. Равният тон се понесе отново във въпроси.

– Тук пише: „Създателят гарантира заличаване на спомените. Единственото, което остава, са чувствата...“ На кого са нужни спомени?

– И АЗ НЕ ЗНАМ, НО ТАМ ДОЛУ ДЪРЖАТ... СЛЕДВАЩИ ВЪПРОСИ?

– Тук пише, че мога да видя живота на звездата, която съм избрал?

– ИЗБРА ЛИ?

Карта, обсипана със светлини, се разтвори и увисна във въздуха. Светлинката посочи малка синя звезда. Небе и бели облаци заплуваха над зелена трева, от която се издигаха дървета с жълточервени листа. Две деца бягаха и се гонеха. Стигнаха до вързаните коне и се метнаха на тях. Запрепускаха из полето, навлязоха в селото и спряха в двора на една от къщите. Млада жена с разпилени коси, дълга рокля и вързана на кръста престилка ги посрещна в топлата стая:

– Закъсняхте. Баща ви ще дойде всеки момент.

Едното момче скочи и я прегърна. Другото приближи, дръпна я за ръката, за да се наведе и я целуна:

– Мамо, гладни сме!

Тя се засмя и отвори капака на сгорещената фурна. Хвана внимателно с парче нагънат плат тавата и я издърпа. Зачервените крайчета на изпечените кори стърчаха, носейки обещание за хрупкавост. Ароматът се разнесе около децата и грабна вниманието им. По-малкото вдигна чинията си и я подаде, а майка му внимателно постави голямо парче.

– Внимавай, горещо е! – след това тя поднесе от печивото и в

чинията на другия си син и с нежен поглед ги подкани: – Дано ви е вкусно!

Двете момчета преглъщаха нетърпеливо. Тя седеше, подпряла с ръка брадичка, и ги наблюдаваше. Очите ѝ светеха с присвити крайчета във ветрило от бръчици. Устните ѝ описваха усмивка. Сърцето ѝ биеше равномерно, с леко пърхане в края на всеки удар.

Картината постепенно избледня и се разтвори в белотата на Чакалнята. Тишината увисна в готовност да задуши всеки звук.

Светещият силует бе застинал във форма на човешко тяло, обърнало взор към изчезналата сцена. Бледовиолетово сияние пробягваше по очертанието му.

– Това е чувство на щастие?

– ДА.

– Може би и аз... ще имам деца...

– НЕ МОЖЕШ ДА ИМАШ.

Последва дълга пауза и последната страница със заглавие: „Продължителност“ се отгърна.

– „Договорът приключва със смъртта“?

– ГОТОВ ЛИ СИ?

Една врата се отвори и мъж на средна възраст с прошарена брада пристъпи в Чакалнята. Сивият костюм описваше елегантен силует, който приближи и зае празния стол. Сините му очи се фокусираха от безкрайността и заплуваха в сини езера, обградени от малки бръчици. Той посочи папката и покани госта:

– ПОСТАВИ ПОДПИС!

– Госпожо, имате момченце!

Бебето проплака с пронизващ глас.

Дишайки учестено, тя обгърна топлото мърдащо вързопче. Погледна русата къдричка, залепнала на набъчканото лице, целуна го и изрече:

– Моят Русокоско!

Щурецът

Малката дървена къща се гушеше в подножието на планината. Капаците на прозорците бяха отворени от 5:00 часа сутринта. Жена с младо лице, оградено с два сребристи кичура, всеки ден метеше външната площадка, а после излизаше за мляко. Краварят го изнасяше на едно и също място, по едно и също време. След това тя се връщаше, заравяше пръсти в мокрото, лепкаво тесто и месеше, докато чуеше закъснелия вик на петела.

Момчето се будеше рано и нищо не можеше да го задържи в къщата, освен топлите палачинки, полати с мед.

Тя пиеше чай, когато чу сутрешното топуркане по стълбите. Беше вече облечен и подръпваше тирантите си, които бяха готови да го изстрелят.

– Къде отиваш?

Въпросът, който задаваше всеки път, ѝ носеше успокоение.

– Да изследвам звездата.

– Звезда?!

– Да, тази, на която живеем.

Той грабна филията с лютеница, чакаща го в чинията, и излезе.

Сенките на дърветата неусетно се спуснаха и избутаха светлината. Мрачината безапелативно настъпи, провъзгласявайки се за единствена владетелка. Протегна се и сложи короната от тънка луна. Суетно се заоглежда и прогони звездите.

Външната врата на къщата изскърца и мъждукащият огън от запалената свещ заигра. Момчето нахлу по чорапи с един стърчащ пръст. Тънките му глезени се показваха изпод крачолите, навити с различна дължина. Зачервените му, изцапани бузи, носеха следи от приключения. Той погледна мръсните си ръце и изтича до мивката.

Гласът на майка му го застигна:

– Защо се прибираш чак сега?

– Нали ти казах! - той нагъна ръкави и пусна водата.

– Траян...

Избърса ръцете си във висящата отстрани кърпа и се протегна към електрическия ключ. Лампите осветиха стаята.

– Защо стоиш на тъмно?

Майката продължаваше да се взира в бобените зърна, които старателно подреждаше в купчинка и отвърна:

– Тази светлина ми стига.

Момчето отърси глава в опит да подреди русите стърчащи къдри, погледна дрехите си, поизтупа ги и седна на масата. Откъсна парче от хляба, увит в кърпа и отхапвайки продума:

– Мамо, нашата звезда е много красива!

Тя хвърли поглед на бързо изчезващия хляб. Придърпа купчинката изчистен боб към себе си, прибирайки избягалие зърна. Избута стола си назад и стана. Извади от фурната тава с изпечени картофи и напълни чинията пред момчето. Седна срещу него и го загледа. Когато останаха два последни картофа, Траян ги подгони с вилицата и замислено продума:

– Утре ще прекарам целия ден с щуреца.

– Щурец?! – майка му беше навела отново поглед в белите зърна и продължаваше да отсява наранените и по-тъмните.

– Да, днес го срещнах.

– Едва ли ще успееш да намериш същия.

– Ако той иска, ще ме намери, но нямам против и ново запознанство.

– Защо не се занимаеш с нещо смислено? – устните ѝ се стесниха, докато задаваше въпроса.

Траян не обърна внимание на думите ѝ. Набучи последните парченца картофи.

– Може да е последният му ден тук. Щурците не живеят дълго, защото така са избрали.

– Избрали?

– Да, той ми го каза. Хареса моята компания. Даже ми показа

как свири, макар че всеки тон скъсявял живота му. И въпреки това те през целия си живот го правят.

Тя оглеждаше две прошарени зърна и без да надига поглед, продума:

– Нали знаеш, че са много крехки? Ако си играеш с него, можеш да му счупиш краче.

– Не би ми и хрумнало! – той бутна стола и се качи в стаята си.

Майка му стана и изгаси лампите. Светлината се сви до малкото кръгче на свещта и заигра върху бобчетата.

На следващия ден Траян се прибра, когато сенките бяха започнали да превземат полята, пускайки пипала към селото. Отвори вратата и нахлу заедно с един от закъснелите слънчеви лъчи. За миг мрачното антре светна. Момчето изхлузи обувките си и влезе.

– Мамо, той умря!

Чу се издрънчаване от изпусната на пода лъжица. Силуетът на майка му, обърната с гръб към вратата, застина. Две бръчки прорязаха челото ѝ, а крайчетата на устните ѝ се извиха надолу.

– Щурецът, мамо.

Жената отпусна рамене и върна погледа си в купата. Отвори високия шкаф и започна да сваля различни бурканчета.

– Мамо, защо хората не тъгуват за смъртта на щурците?

– Ами те не са толкова важни.

– Хората и щурците са еднакво важни!

– Не говори така! – този път дълбока бръчка проряза челото ѝ.

Траян спря да се храни, пусна парчето хляб, което държеше, и продължи:

– Той ми каза, че ще се върне като човек и ще се опита да живее като щурец...

– Спри, Траян, богохулстваш!

– Не знам какво е „бого...стваш“, мамо.

– Поругаваш паметта на мъртвите, в това число и на баща си.

– Памет?

– Да, споменът...

– Нямаме нужда от спомени, мамо, дори щурецът ми го каза.
Тя се извърна рязко и го зашлеви.

Момчето я погледна с кафявите си очи, стана и с тихи стъпки потъна в стаята си на горния етаж. Отпусна се в леглото и зарея поглед в звездите, които блещукаха през отворените капаци на прозореца. Примигна и видя малка светеща прашинка да се отдалечава, изчезвайки.

– До скоро, щурче! – изрече тихо и заспа.

Училище

Незабелязано беше навършил шест. На всеки въпрос: „На колко си?“ отговаряше: „Не знам“. Отмерваше времето само с нощите в къщата.

Новата сутрин дойде по същия начин. Траян се изтърколи по стълбите и беше готов да изхвърчи навън, когато гласът на майка му го спря:

– Искам да поговорим!

Той седна на масата, приглади с ръка русите си къдрици и захапа филията, намазана със сладко от череши.

– След седмица тръгваш на училище.

Сладкото протече в чинията и той започна старателно да го обира с пръст.

– Чуваш ли ме?

Гласът на майка му го стресна. Вдигна поглед и изстреля отговора:

– Няма да ходя на училище!

– Трябва!

– Защо?

– За да се подготвиш за живота!

Думите ѝ го подканваха да влезе в мрачен тунел, от който лъхаше студ и мрак. Извика в ума си любимото място в гората и седна на отъпканата трева. Една пчела кацна на ръката му и започна да потрива нежните си пипалца.

– Приятно ми е! – изрече той на глас и чу далечното студено ехо:

– Слушаш ли ме? Слушаш ли ме?

Върна се в чинията. Локвичка от сладкото се беше събрала в единия ъгъл. Наведе се към нея и бавно спусна език. Сладкият вкус нахлу в ума му и издигна щит срещу това, което идваше. Чуваше само тишината и за миг помисли, че е станала магия. Вдигна поглед и майка му я нямаше. Тихо се изхлузи от стола, погледна към външната врата и тръгна.

Гласът ѝ иззвъня и го спря:

– Не сме свършили!

Думите ѝ го върнаха обратно като опънат ластик. Забучи поглед в празната изблизана чиния и си помисли: „Дали пчелите ядат сладко?“.

Майка му се върна на масата с чаша чай и сложи пред себе си чайника, от който се изви тънка струя пара и спусна прозрачна завеса между него и думите ѝ. Скоро се изпари.

– Ще се научиш да четеш и пишеш...

Думите се изливаха, превръщайки се във войници с разкрити лица. Строяха в редици пред него, готови за нападение. Единият носеше вила, друг – клечка, трети – камъни...

– Ще се научиш, как да се държиш в обществото...

Малката пчеличка с жълто-кафяви райета изплува в съзнанието му. Пипалцата ѝ се движеха бързо, сякаш говореше.

Обърна се и видя до себе си майка си с красивата ѝ усмивка, легнала до него. Чупливата ѝ кафява коса се разпиляваше навсякъде и играеше с отблясъците на светлината. Изведнъж скочи, хукна и извика:

– Ти гониш!

Неприятен скърцащ звук го върна в стаята. Тя търкаше с нокът петно на чайника. Траян погледна прибраната ѝ, в стегнат кок, коса с двата сиви кичури отстрани и направи нов опит да изгони войниците.

– Мамо, ела днес с мен в гората!

Тя вдигна погледа си от чайника и го стовари върху момчето.

– Траян, понякога се налага...

– Налага?!

– ...да правиш нещо, без да искаш.

– Но защо?

– За да получавам, каквото искам.

– Но аз имам всичко!

Той си пожела това, което я превзема, да умре и да я освободи сега. Веднага! Стисна очи и заповтаря наум: „Освободи я, умри, умри!!!“

Отвори очи. Монотонният ѝ глас продължаваше да вади войници с все по-уродливи лица от мрачния тунел:

– Ще натрупаш различни знания...

– Всеки има специално знание още като се роди, мамо. Ти знаеш ли какво е твоето?

– Аз живея за теб...

– Не можеш да живееш заради другото. Твоят живот е за тебе. Аз мога утре да си ида...

Тя се просълзи, извади кърпичка от джоба си и избърса очи.

– Защо плачеш?

Момчето стана и се приближи до нея. Нежно я погали по косите.

– Правя всичко за теб, а ти...

– Обичам те, мамо, но ние не сме едно.

Тя заплака шумно и закри лице в шепите си. Траян се наведе над слабия сгушен силует и я прегърна. Усети топлината и аромата ѝ, които не се бяха променили. Усмихна се и я целуна. Тя го гушна. За миг войниците изчезнаха и двамата останаха сами на зелената

слънчева поляна там, в гората.

– Преди малко видях пчела. Тя търкаше пипалца и ме питаше...

Майка му надигна рязко глава и го прекъсна:

– Спри с тези фантазии! – беше се отдръпнала от прегръдката.

Отпи от чая и преглътна.

Траян видя, как се изкривява профила ѝ и заотстъпва назад.

Наведе се и започна да връзва обувките си.

– Ще имаш приятели там...

– Аз имам приятели. Зоя и всички живи същества наоколо.

– Зоя... и тя ще тръгне на училище.

Момчето погледна настрани, към прозореца.

– И тя ще забрави... – той замълча за миг и продължи: – Кой е измислил училището?

– Хората.

– Но те не знаят нищо!

Жената го гледаше с чужд поглед и започна да заповядва на войниците:

– Траян! Ще станеш човек!

Той тръгна бавно към вратата. Преди да излезе, спря и се обърна. Непознатият далечен силует на приведена жена се беше надвесил като генерал над бойното поле. Армията от грозни войници настъпваше с всяка дума.

Вратата се затръшна. Траян побягна с цялата си бързина, докато стигна гората. Денят беше превалял своята половина и слънцето се издигаше по синьото безоблачно небе. Той легна на тревата и се зарея във висините. Почувства се сам, когато чу нежното жужене. Седна и я затърси с поглед. Жълто-черното ѝ телце лазеше по разпереното глухарче. Долетя още една и кацна на съседната лилава камбанка.

– Ще ме научите ли да летя?

Пчелата разтвори крилца и кацна на ръката му.

Клауза 18

Беше плътна тъма, необезпокоявана от мисли, звуци и цветовете. Съзнанието се носеше в празнотата, закачено на тънка нишка за реалността, когато чу: „Клауза 18“. Думите без глас проникваха и го разпъваха до усещане за болка. Тъмнината се разтвори в бял цвят, който плисна и изчисти всяка точка и ъгълче, подготвяйки сцената за главното действие.

Той влезе и зае пространството. Беше висок, на средна възраст, с прошарена коса и черен костюм. Зае центъра на бялата кръгла площадка, небрежно извади ръце от джобовете и пригладя костюма, описващ спортния изваян силует.

– ЗАДЕЙСТВА КЛАУЗА 18! – гласът му, тих и спокоен, забиваше гвоздеи на малки листчета, на които беше изписана всяка произнесена дума.

Съзнанието се заблъска в белите заоблени прегради, издигащи се навсякъде. Обходи цялата видима повърхност, но не откриваше нито врата, нито прозорец. Въртеше се в полусфера, която някой беше хванал и разклащаше с желанието вътре да полетят снежинки. Колкото повече търсеше изход, толкова повече люлеенето се усилваше. Загуби представа за време. За миг се фокусира върху мъжа, който спокойно стоеше в центъра на пространството и бършеше с кърпичка свалените слънчеви очила. Устните му извиха крайчетата си нагоре. Всичко застина. Съзнанието се отклони настрани и люшкането отново започна. Върна се върху мъжа и всичко отново спря.

– НА ПРАГА СИ! – каза Той с цялата небрежност, на която беше способен.

– На прага на какво?

– ДА ПОРАСНЕМ.

Той постави ръце в джобовете, погледна надолу към обувките си и се наведе да оправи връзките. После елегантно се изправи и

попита:

– ЗАБРАВИ ЛИ ВЕЧЕ?

– Какво да забравя?

– КОЙ СИ.

– Мисля...

– МИСЛИШ? – мъжът се засмя шумно, разкривайки две редици от подредени бели зъби.

Съзнанието започна на пресекулки да бълва:

– Нали умните мислят?

– НЯМА УМНИ. ИМА САМО ЩАСТЛИВИ И НЕЩАСТНИ. ТИ ОТ КОИ ИСКАШ ДА БЪДЕШ?

– От щастливите!

– НЕ ЗАБРАВЯЙ КОЙ СИ!

Гласът беше същият, но срещу него стоеше друг мъж – млад, с черна коса и приветливо лице. Очите му бяха тъмни и топли. Беше седнал и между краката си топаше оранжева баскетболна топка.

– ЗАПОЧНАЛ СИ ДА ГОВОРИШ КАТО ТЯХ!

– Кои „тях“?

– ЩЕ СЕ РАЗМИНЕС...

– С какво?

– С ПРИЗВАНИЕТО СИ?

– Призвание?! – съзнанието объркваше мислите си. – Не знам...

– СПОМНИ СИ ОТКЪДЕ ИДВАШ, ЗА КАКВО СИ ТУК...

Съзнанието се разтърси, влизайки в архива на спомените и се изгуби. Когато се озова отново в бялата сфера, пред него стоеше малко момче с руси коси на не повече от шест години. Дъвчеше дъвка и мляскайки, правеше балони. Дрехите му бяха прокъсани. Опъна тирантите и с дрезгав глас попита:

– ТИ НЕ ИГРАЕШ ЛИ?

Съзнанието не отговори.

– ВСИЧКО ДРУГО Е ИЗЛИШНО. – детето извади ластик от джоба си, изпъна го на пръстите си като прашка и го насочи право срещу него.

– ПАЗИ СЕ! – извика и малко камъче полетя.

Силна болка го зашемети и изпадна в тъмнина.

Траян отвори очи, целият облян в пот. Седна в леглото и подпря гръб на таблата. Светна нощната лампа и погледна часовника – показваше 12:01. Мобилният телефон изписука. Отвори съобщението и прочете: „ЧРД и Честито пълнолетие!“. Разтърка очи и стана. Преоблече мократа фланелка, взе лист хартия от бюрото и записа: „Изследовател“.

На сутринта, след като беше излязъл, майка му започна да разтребва. Събра всички изписани листове от бюрото и ги изхвърли.

Конят

Раздираше го цялата тази болка. Той беше неговата детска мечта. Появи се в живота му, когато имаше най-много нужда от него. Успяваше да го отвлече в света на фантазиите, докато заедно се рееха из горите и препускаха в полето. Отведе го отвъд границите на разбирането му за собственото му аз. Накара го да преодолее страховете си, да разбере колко е бил тесен светът му. Научи го на истинска любов и близост.

Достатъчно беше само да срещне мекия му поглед, да го погледа, как пасе и гони мухите и всяка тревога изчезваше. Не изпитваше нужда нито от приятели, нито от жена. Бяха си достатъчни. Знаеха си всички слаби и силни места, беше се превърнал в огледало на неговото аз. Когато чувстваше неувереност, конят вземаше управлението и неведнъж това едва не струва живота му. Помнеше всеки миг, изпълнен с онова чувство, когато душата ти грее от нестихваща топлина, умът ти е в мир, а тялото – в синхрон с всичко живо.

За четири дни си отиде. Не успя да го спаси, въпреки че беше

до него и повика всички възможни лекари. Последната нощ беше студена, когато през цялото време го кара да върви с надеждата, че ще се оправи. Накрая конят изнемооща и отказа. Гледаше го с меките си кафяви очи, леко притворени зад белите мигли.

На сутринта конярят не смееше да го пусне навън, но животното ровеше с крак и настояваше с последни сили. Траян го отведе навън веднага, след като пристигна в конюшната, обгърна с ръце шията му и обеща:

– Не се предавай, ще направя всичко за теб!

Олюлявайки се, конят се присъедини към стадото, а мъжът предприе последната си отчаяна стъпка - операция.

Не знаеше нито дали ще успеят да стигнат, нито дали конят ще издържи, нито дали това ще помогне, но нямаше да се откаже!

Караше като луд до вкъщи да вземе паспорта на коня и по пътя наобратно му се обади.

Беше си отишъл.

Траян коленичи на изсъхналата пръст до падналото голямо тяло и болката го заля. Галеше главата му и изпитваше още и още от силата и топлината му. Не знаеше колко време е минало, когато успя да надигне поглед към небето и усети думите право в сърцето си: „Пусни го!“.

През сълзи си представи, как белият му кон се отделя от тялото си и препуска към небето, приплясквайки с големите си ангелски криле.

– Всеки път, когато има облаци, ще си представям, че си ти и препускаш с твоето ново стадо! – изрече на глас.

Малката бяла светлинка се изкачи нагоре до чернотата на Вселената и се изстреля към дома си, изпълнена с копнеж и спокойствие. Озова се в Чакалнята и чу познатия глас:

– КАКВО ЗАПОМНИ?

– Любовта.

– ДРУГО?

– Не е ли достатъчно?

Създателят се засмя.

– СЕГА КАКВО ИСКАШ ДА ИЗПИТАШ?

– Свобода.

– ИЗБЕРИ ЗВЕЗДА.

Свобода

Мъжът със страшни мустаци стоеше на прага.

– Ще повикаш ли майка си?

Траян не чуваше, какво си говорят, но виждаше дебелиите вежди, как се въсеха над малки присвити очи и устните, които се стесняваха с всяка изречена дума. Гласът боботеше срещу слабия силует на майка му и след като си отиде, тя зариде. Траян се спусна и я прегърна:

– Какво има, мамо?

– Искат да ни вземат къщата!

Жената зарови лице в кърпичката си и хлипането ѝ утихна.

Русият строен мъж прогони спомена и се надвеси над отворения документ. Постави върха на химикала в полето „Продавач“ и подписа.

– Честито! Имате къщата! – чу се тържествуваният глас на агента на недвижими имоти, който подаде ръка на седналите отсреща мъж и жена.

Те превъзбудено заговориха и залата с луминесцентно осветление се изпълни с шум. Траян погледна към прозореца, откъдето се чуваше тихо почукване. Клонче с жълти листа удряше стъклото и люлееше кацналите врабчета. Разперили перушина, те се озъртаха и при следващия порив излетяха.

– И сега къде ще живееш? – гласът на агента го върна към залата.

- Никъде.
- Защо не използваш парите от продажбата за...
- Тони, те са на банката.

Беше изминала година, откакто напусна прашните улици и гледката с безкрайни полета изпълваше дните му. Вятърът люлееше стърчащите стръкове от изгоряла растителност. Червеният ореол потъваше в хоризонта и сенките запристъпваха, носейки черно покривало. Беше се отдалечил от лагера, когато нощта настъпи. Извади спалния чувал и се гмурна в топлата му прегръдка. Затвори ципа, оставяйки малък отвор, през който виждаше звездите. Стори му се, че една от тях застана над него и запримигва.

Нежен допир от четка зарисува по лицето му и чу гласа на майка си: „Не се прави на палячо!“. Засмя се, а меките косъмчета погъделичкаха носа му, донасяйки със себе си познат уютен мирис. Траян кихна и отвори очи. Отвърна поглед от бляска на слънцето. Дръпна ципа и внимателно се измъкна от спалния чувал. Черен лъскав кон стоеше до него. Протегнал дългата си шия към земята, с нежни пощипвания късаше изсъхналата трева. Когато усети движението на мъжа до себе си, животното отстъпи и вдигна глава, присвивайки уши назад. Изпръхтя и продължи да пасе.

Траян бавно приближи с приведен поглед и го докосна. Плъзна ръката си по меката козина и заговори:

– Много си красив. Откъде се появи? – спомените за собствения му кон изплуваха и ледени тръпки го пронизаха. Бавно отдръпна ръката си. Обърна гръб и започна да събира вещите си в раницата. – Трябва да тръгвам.

Конят го последва. Вървеше напред, а четирикракият му спътник няколко крачки след него.

Приближиха лагера, когато нисък набит мъж, увит в кожи, ги посрещна, викайки и ръкомахайки, а после със събрани длани една в друга започна да се клани.

Траян го гледаше неразбиращо. Беше съседа от близката юрта. Бе научил местния език, но когато започнеха да се молят, явно използваша древен диалект и тогава Траян не долавяше ни една позната дума.

– Това е Божя работа! Дар от Бога! Дар от Бога! – думите му станаха разбираеми.

– Последва ме. – обясни Траян.

– Това е дар от Бога. И го вържи, че ще избяга. – допълни набитият мъж и мърморейки се отдалечи.

Траян хвърли поглед на спокойно пасящия гост, обърна се, отгърна вратата на юртата и влезе. Шумовете отвън заглъхнаха. Пусна раницата на земята и седна на купчината рогозки. Вгледа се в рисунките, които беше оставил по вътрешните стени. Смешен силует на яздейщо човече преминаваше в голямо око с малки мигли. Спомените отново заиграха в съзнанието му.

Бяха в гората, когато започна да се стъмва. Неговият огромен бял кон потрепваше от всяко помръдване на клонче и пръхтеше срещу сенките. Траян се беше вкопчил в тялото му. Самият той беше обзет от страх и знаеше, че и спътникът му го усеща. Тогава запя: „Лятно време, лятно време...“. Конят обърна уши назад и се заслуша. Закрачи напред и напрежението се разтопи в ритъма на спокойния припев.

Мелодията заглъхна в затвореното пространство на юртата. Платнените стени завибрираха от напора на нощния вятър. Траян избърса мокрите следи по лицето си и излезе. Наоколо нямаше и следа от ченокосместия гост.

Пое дълбоко от студения въздух, заобиколи лагера и тръгна по тънката отъпкана пътека, осветена от луната. Ширналата се равнина беше притихнала в нощния си сън и там, в едно огряно от звездите петно, стоеше черният кон. Пасеше и развяваше опашка.

Траян приближи, усещайки мек килим от сочна зелена трева.

– Как я намери? Навсякъде е изгоряла.

Конят, предъвквайки погледна към него, изпръхтя и продължи заниманието си.

Траян коленичи, протегна се и легна. През стърчащите зелени стръкове виждаше дългите черни крака, как притропват от гъделичкането на тревите. Тихо затананика: „Лятно време, лятно време...“. Една звезда застана над тях и затрептя в ритъма на песента. Виолетови кръгове засияха, разпръсквайки сияние.

Зоя стоеше със сплетените си плитки пред него. Хвана пуснат кичур коса и го завъртя между пръстите си.

– Много мразя баба да ме сплита. Мама винаги ми оставя по няколко свободни кичура и не ме стяга... – Махна ластика, държащ едната плитка, и я разплете. – Ти защо спря да яздиш?

– От мъка.

– Не ти ли харесват другите коне?

– Харесват ми.

– Не ги ли обичаш?

Той замълча и отговорът изплува от устните му:

– Нямам връзка с тях.

– „Връзка“ има ли общо с „връзване“? – тя разплете и втората плитка и продължи: – И къде изчезна?

– В пустошта.

– Защо?

– За да избягам!

– Струва ми се, че си като охлюв, който е напуснал черупката си и се мисли за различен.

– Искам да съм свободен.

– Свободен да играем ли? Че какво значение има къде си?

Тя го хвана за ръката, дръпна го към себе си и хукна да бяга.

Ярката светлина нахлу през клепачите му и силуетите на бягащи деца избледняха. Раздвижи тяло и усети пълзящата студенина по раменете си. Стана и опита да я прогони, разтривайки ръце. Под краката му изшумоли познатият звук на изгоряла растителност. Беше станало съвсем тъмно. Конят не се виждаше. Наведе се да затегне

обувки и тръгна към лагера. Далеч зад гърба си чу изпръхтяване и се усмихна.

– Казах ти да го вържеш! – Траян подмина викация съсед. Потъна в убежището на юртата си и извади телефона си. Екранът на устройството се съживи и отсреща се чу познат глас:

– Тони, връщам се. Намери ми нещо под наем.

– Под наем? Не искаш ли свой?

– Не!

Черният кон препусна из безкрайните полета. Забави ход и зацвили. Кобилата, която водеше стадото, го посрещна. Подуши го и рязко изписка, надигайки преден крак. След това сведе кротко глава. Конят нежно я подуши и този път тя остана тиха. Тръгнаха в тръс и стадото ги последва. Тропотът от свободни копита се разнесе из Вселената.

– ЕДНО СБЪДНАТО ЖЕЛАНИЕ – отбеляза Създателят.

Призвание

Тони беше един от най-успешните агенти на недвижими имоти в града. На четиридесетата си годишнина живееше в голям лъскав апартамент и караше нов автомобил „Лексус“. Съпругата му – дългогодишен банков чиновник, се стареше да осигурява най-изгодните финансови условия за семейните им дела и Тони се гордееше с това. Двете им деца посещаваха всевъзможни курсове и спортни занимания и често чуваха репликата: „Трябва да станеш човек!“.

С Траян се познаваха от деца, но след като завършиха училище, светогледите им поеха в различни посоки. Тони се радваше, че приятелят му се е завърнал, и днес си позволи дълга обедна почивка. Разходжаха се в парка и той възторжено ръкомахаше,

обяснявайки за сделките си.

В един момент се спъна и едва не падна. Високопарните слова заглъхнаха и с друг глас, различен, мек и познат, проговори:

– Няма ли да се върнеш на работа?

– Не! – отговори Траян и ритна камъчето, изпречило се на пътя му.

– А какво ще правиш?

– Ще потърся призванието си.

– Ти беше страхотен мениджър.

– Да, но не е моето... – Наведе се, събра няколко паднали кестена и започна да ги върти между пръстите си.

– Откъде знаеш?

– Не бях щастлив. А и не постигнах, кой знае какво.

– Хората мечтаят за това.

– Хората вече не ме интересуват.

– И какво всъщност ще правиш?

– Ще ходя на плаж, ще спортувам, ще се разхождам в гората, докато разбере...

– Какво да разбереш?

– Кой съм.

– Но имаш ли пари?

– Все ще се намерят.

Бяха изминали шест месеца, откакто се беше върнал от отшелническия живот. Чувстваше градската среда чужда, а разговорите с повечето хора изпразнени от смисъл.

Веднъж в града среща бивш колега, когото едва позна. Мъжът беше слаб и прегърбен. На бялото му, преждевременно състарено лице, се показваше усмивка, която едва успяваше да прикрие вътрешното напрежение. Когато заговори, Траян разпозна грижите си преди двайсет години. Те бяха станали за него толкова овехтели и смалени, че нямаха място дори и в най-малкото чекмедже на съзнанието му. Опитва се да си тръгне, когато зад гърба си чу:

- Изглеждаш чудесно. С какво се занимаваш сега?
- С нищо. Гледам себе си.
- Много хубаво! И аз искам, но не мога, защото...

Траян се прибра в къщата до гората, която беше наел. Всяка вечер изкачваше близкия хълм и наблюдаваше светлините на града. Представяше си, че там живеят пчели, които събират прашец по нареждане на пчелата майка, а през нощта се скриват в килийките си и чакат слънцето да изгрее.

Една пчела се прибра при семейството си. Изля събрания нектар на масата и се просна уморена. Другата се разкрещя:

- Защо го сложи тук? Ще го похабиш...

Малките се нахвърлят върху разлятия сок и за секунда го опустошиха, а уморената пчела вече хъркаше...

Всяка сутрин Траян излизаше в гората, спортуваше, разхождаше се и събираше в ума си картини. Когато се умореше, избираше място за почивка, обръщаше поглед към небето и питаше: „Кой съм?“. Само навън, сред природата, чувстваше пълния уют на душата си.

Днес поляната, която го приюти, сияеше с огряната от слънцето зеленина, озвучена с песента на птици. Той се разположи, притвори очи и загледа вибрациите на лъчите през миглите си. Попита отново:

- Кой съм аз?

Чуваше пърхането и цвърченето на живота около себе си. Сведе глава и видя щурец, който опитваше да се качи на панталона му. Посегна да го докосне, но се отказа. Насекомото събра горните си пипала едно до друго и започна да ги потърква. Движенията му наподобяваха чоплене на нещо малко и невидимо. Тогава видя онази светлинка, която се отдалечаваше през отворените прозорци на къщата от детството си. Спомни си, как майка му се разплака, когато сравни смъртта на баща си с тази на щурца и че той не изпитваше

тъга.

Неволно взе една клечка и започна да рови и чертае в земята. Споменът за съседското момче, което му се подиграваше, изплува в ума му.

– Вечно търсиш буболечки и животни. Ще ти викаме Буболечка.

Беше му взел малката лопата, с която Траян изграждаше дом на червеите.

– Дай ми лопатата.

– Иди и си я вземи, Буболечка! – викна съседското момче и я хвърли настрани в дълбоката коприва.

Траян тъгна да я търси. Когато се върна, къщата на червеите беше покрита с вода.

Сянката на едно клонче се спускаше над лицето му и той се върна към настоящето. Потърси щуреца. Сведе поглед надолу и видя ръкописни, разкривени по детски букви, издълбани в пръстта, изписани от собствената му ръка. Свърза ги и прочете:

„И з с л е д о в а т е л“.

Засмя се на глас, обърна поглед нагоре и изрече:

– Благодаря!

Артемида

Разпилените кичури се спускаха по изваяния ѝ гръб. Люлееха се от всяко нейно движение и с краищата си гъделичкаха изящната ѝ фигура. Тя ги събра в стегната опашка, нахлузи широките ленени панталони и облече мъжка моряшка фланелка. Наведе се за обувките си и след известно шумолене тръгна към вратата.

– Много рано... – спря я сънен мъжки глас.

– Нали знаеш, че утре заминавам. Трябва да си подготвя

нещата. – Опашката ѝ се развя от рязкото движение.

– Искаш ли да ти помогна? – нежно попита той.

– Да, би могъл! – тя скочи в топлото легло, целуна го и излезе.

Траян стана и започна да се облича. Прекарваше пета година на този кораб. С дългите престои по островите откриваше чудеса, които не фигурираха в никоя книга. Когато пристигнеха на суша, той изчезваше от кораба и екипажът го забравяше, докато не станеше време за тръгване. Връщаше се всеки път с мургава кожа, широка усмивка и сияещ поглед. Чувстваше се у дома сред дивата природа и често изричаше, гледайки небето: „Благодаря!“.

Издиша бавно и избърса пàрата, която замъгли огледалото. По тъмнорусата му брада светеха отблясъците от няколко косъма, объркали цвета си. Опита се да ги скрие, но те не го послушаха. Лицето, което го гледаше, беше станало угрижено и тъжно.

Тя се качи на едно от пристанищата и се представи, стискайки здраво ръката му: „Приятно ми е, Лора! Спасявам морските обитатели“. От следващия ден стана част от екипажа. Изпълняваше всички поставени задачи, независимо дали трябваше да боядисва, да шури, или да чисти риба. Веднъж нахлузи водолазния костюм и скочи да освобождава, оплелия се в изоставена рибарска мрежа, делфин, а след това с широка усмивка и искрящ поглед, гледаше, как черният силует се отдалечава под водата. „Успях, успях!“ – тихичко тананикаше тя, докато намъкваше широките мъжки дрехи.

Спомни си думите ѝ първия път, когато бяха заедно: „Тук съм за малко!“. Сърцето му се ускоряваше всеки път при спомена, когато му каза: „Обичам те“. Беше отпуснала крехкото си тяло върху него, оставяйки всички мъжки дрехи настрана, а извивките ѝ запълваха празнотите помежду им. „Моята любов е различна!“ – и после замлъкна, оставяйки момента да си отиде.

Съзнанието му се прехвърли в онзи ден, когато капитанът донесе игуана на кораба. Показваше я на всички и когато стигна до Лора, тя му се нахвърли, хвана го за ревера и закрещя: „Трябва да я

пуснеш! Разбра ли? Пусни я!“ . Капитанът се отдръпна и в този момент се превърна в малко момче, което се оправдава: „Но аз ще я гледам добре“ . „Това не е любов, ти не можеш да се грижиш за нея, така както Господ го прави!“ На следващото пристанище игуаната изчезна.

– Траян, ти обичаш ли ме? – гласът ѝ придобиваше кадифен оттенък, когато заговори за любов.

Отражението в огледалото го върна към настоящето. Кафявите му очи се рееха отвъд видимото, когато гласът от уредбата го сепна:

– Очакваме всички в 19:00 часа в ресторанта.

Тази вечер залата за вечеря изглеждаше празнично с бели покривки, цветни лампички и червени отблясъци от гарафите с вино. Готвачът стана и привлече вниманието със звън на метален прибор върху стъкло:

– Вдигам тост за нашата забележима гостенка – Лора. Лора, за нас беше чест да бъдем с теб и определено ще ни липсваш. Ние сме свикнали да пътуваме и да се разделяме с места, морета и хора. Моряшката душа не знае привързване. Ако го допусне, остава вързана на сушата или полудява в морето...

Траян се замисли над думите на мъжа с посивяла брада и сини, като морето, очи. Ниско нахлупената морска фуражка винаги криеше част от погледа му и сега му придаваше тъжен вид.

Лора скочи на крака, вдигна чаша и кратко изрече:

– За мен беше чест!

Траян си спомни момента, когато стояха на високата скала и тя тихичко му прошепна: „Страхливец“. После полетя три метра надолу. Гледаше тъмната морска повърхност, от която тя не изплуваше. След секунди се метна и водата го погълна. Докосна с ръка камък на дъното и се изтласка нагоре. Усмивнатото ѝ лице грееше над водата. Тогава забеляза множеството лунички, посипани по кожата ѝ. Докосна една от тях: „Кой ги е поставил тук?“. Тя посочи нагоре: „Белези от изгоряло,

когато слизах от звездите“.

Стори му се, че официалната вечеря продължи по-дълго от обичайното. Когато се прибраха в каютата, Лора седна на ръба на леглото и се обърна към него:

– Ще те намеря отново. Този или друг живот, тук или другаде. Той седна до нея и я прегърна.

Тази нощ не спяха, излязоха на палубата и седнаха на тяхното си място. Вплетоха телата си и отправиха погледи към небето. Траян гледаше звездите и търсеше онази светлина, която беше видял през нощта, когато лежеше на вълшебното зелено място до черния кон. Затвори очи, представи си, как двамата с Лора се носят и тихо прошепна:

– Харесвам нашата звезда!

Тя надигна тяло и се обърна към него:

– Бил ли си другаде?

– Не знам. А ти?

– Да. На няколко други звезди. И те са красиви. – той гледаше лицето ѝ. Кафявите ѝ очи се разшириха и засияха. – Искаш ли следващия път да се срещнем на друга звезда? – продължи тя, а той се засмя. – Но за да не се разминем, ще ти кажа, къде да ме намериш – лицето ѝ беше сериозно. – Звездата, на която ще те чакам, е със зелено сияние и се намира в галактиката Артемида. Единствено там има живот. – Траян беше прибрал усмивката си и слушаше. – Запомни ли?

– Да – отвърна той.

– Повтори, много е важно!

– Галактика Артемида, със зелено сияние.

Тя отпусна глава на протегнатата му мускулиста ръка и се загледа в небето.

На следващата сутрин напусна кораба.

Траян търкаше упорито ръждата и повтаряше.

– Артемида, със зелено сияние.

Смъртта

В ковчега лежеше безжизненото тяло на баща му. Траян го гледаше и си представяше, как бяла мъгла го заобикаля и го отдалечава от света на живите. Обърна се и обходи с поглед приведените плачещи силуети на жените, седнали отсреща. Съседи, приятели и непознати влизаха в стаята, подаваха ръка на майка му и баба му и изричаха: „Моите съболезнования“.

Зоя беше на ред заедно с родителите си. Тя протегна ръка, стисна дланта му и смотолевя:

– Моите съле...знования.

Траян ѝ прошепна:

– Чакай ме отвън.

След като родителите ѝ подминаха, момчето се обърна и напусна стаята. Стараеше се да върви тихо и бавно по коридора, но не се сдържа и се затича, докато не усети свежия полъх на вятъра.

Зоя го чакаше, приседнала на издадения каменен зид на къщата.

– Хайде да тръгваме! – подкани я той.

– Не трябва ли да стоиш вътре? – тя стана и оправи плисиратата си поличка, която беше облякла за случая.

– Не.

Побягнаха по поляната към гората и стигнаха тясната пътечка, виеща се около борове. Продължиха бавно нагоре.

– Не разбирам защо плачат?

– И аз! – отвърна Зоя. – Нали вече си е отишъл? Може би, защото няма да бъде с тях...

– Да, това е кофти, но него не го интересува. – Траян крачеше няколко крачки пред нея. – Не можеш да ревеш за някого, за да го

задържиш.

– Така е.

– Също така не разбирам, защо всички ме поздравяваха.

– Да, с онази странна дума „сълезнования“.

– Защо въобще хората реват? Струва ми се ненужно.

– Аз, като плача, ми обръщат внимание. – Зоя съетно заметна дългата си коса.

– Да, явно, за да им обърнат внимание.

– Плача и когато съм сама.

– Защо?

– Защото ми е мъчно.

– За какво?

– За нещо, което е станало. – отвърна тя.

– Значи за нещо минало? – Траян се наведе, взе малка дървена пръчка и започна да ръкомаха с нея.

– И когато много искам нещо, а не става! – продължи Зоя.

– Откъде знаеш, че не става?

– Мисля си.

– Мислиш? Това също е ненужно. Животните не плачат, защото не мислят и нямат спомени. Това – ревят, е човешко изобретение, да знаеш. Ненужно! – Траян хвърли настрана пръчката, която държеше.

Двамата помълчаха известно време и продължиха да се изкачват в боровата гора. Мирисът на смола се смесваше със свежия въздух.

– Ти няма ли да ходиш на погребението? – Зоя спря и си вдигна чоропогашника, който се беше свлякъл.

– Не, той си отиде.

– Откъде знаеш?

– Усетих го и видях да се превръща в малка светеща точка, която се изстреля. – Траян посочи с поглед небето.

– Каза ли му нещо?

– Не, беше много бързо. Сякаш не се интересувахе.

- Теб страх ли те е от смъртта, Траян?
- Не. А теб?
- Малко.
- Защо?
- Ами не искам животът ми да свършва.
- Ще имаш нов.
- Да, но този ковчег и този труп...
- Това е черупка, Зоя. Нали знаеш, как костенурките сменят корубите си или змиите – кожата?
- Не съм сигурна за костенурките.
- Е, добре де, представи си го за нас.
- Да, така е яко.

Слабият белокос мъж копаяше в градината. По жиливите му ръце играеха мускули, все още пълни със сила. Изправи се и погледна двата коня, които пощипваха трева на ливадата. Постави два пръста в устата си и изсвири. Животните се втурнаха в галоп и спряха пред него. Траян изтупа морковите от полепналата пръст и им ги подаде:

– Хайде, бягайте!

Конете, хрупайки, се отдалечиха. Мъжът гледаше поклащащите се опашки, пусна лопатата на земята, бавно седна и отправи поглед в небето.

Звън от мобилен телефон нахлу в тишината и настоятелно завибрира в джоба му. От отсрещната страна се чу ясен детски глас:

- Дядо, купих ти подарък! Кога да дойда?
- Когато искаш, момчето ми.
- Ще яздим ли?
- Разбира се, конете те чакат.

Когато приключи разговора, очите на белокосия мускулист мъж сияеха, заобиколени от многобройни следи от усмивки. Посегна и ги погали.

За пръв път забеляза, колко много бръчки има, когато получи първата си награда „Изследовател на годината“. Зарей поглед в

пейзажа от зелени полета, които се преливаха в розовото небе. Две облачета безметежно се носеха, изпречвайки се точно пред слънчевия диск. Ято птици прелетя, носейки ехо от цвърчене.

Създателят стоеше и гледаше в разгърната папка.

– УСПЕШЕН ДОГОВОР!

Една перушинка се спусна и кацна на ръката на Траян. Той я духна, изправи се и закрачи бавно.

Звезда под наем
Български
Второ оригинално издание
Автор: Мина Крайчева
Издател: Мотиватор ЕООД
Формат: 140 : 200 мм
Шрифт: Calibri

www.minabooks.eu

“Първият прочит ме доведе до състояние, подобно на това след "Майстор и Маргарита" на М. Булгаков. Някак времето ми се преплете и сякаш не знаех коя година е, какви сили променят причините и следствията.

Вторият прочит дръпна дълбоко забравена струна, сякаш ми удари шамар пред строя на преживяни пориви, планове, радости и съмнения.”

• Любомир Русев

“За мен тази книга е най-специалния подарък на Вселената! Благодаря от сърце за този момент, когато се докоснах до "Звезда под наем" и преминах на други вибрации! Още с първият ред честотите се променят и неусетно се намиращ в други измерения, с уникални усещания и преживявания. Това божествено блаженство и спокойствие завладяват и неусетно потъваш в една приказна магия. Пригответи се за този момент като за ритуал и се наслади!”

Петя Райчева

Звезда под наем

